

NEŠTO O SATANIZMU

Vojislav Đ. Janković

U izdanju „Glasa crkve“ iz Valjeva izašla je knjiga Ričarda Vurmbranta „Karl Marks i Satana“. Uprkos tome što su u njoj dati samo kratki nagoveštaji, za koje i sam pisac kaže da bi ih trebalo proširiti i produbiti, ta knjižica je izvanredan pokušaj da se izvesna zbivanja u svetu razjasne na jedan mnogo duhovniji, dakle realniji način.

Satanizam je svakako mnogo stariji od Marksa. O njemu se govori još u i u Starom Zavetu. Međutim, svrha ovog članka nije da satanizam tumači prema Svetom Pismu. Za to su pozvani drugi. Ovde je želja da se satanizam objasni na način kako se on objavljuje u novijim vremenima, posle nastanka Novog Zaveta - i to naravno samo u kratkim nagoveštajima, koje treba da upućuju na razmišljanje. Udubimo se zato prvo u sledeće reči, koje treba dobro primiti k srcu:

„Zato vam kažem: Svaki greh i svaka hula oprostiće se ljudima, ali hula na Duha neće se oprostiti. Ako ko govori protiv Sina čovečjega, oprostiće mu se, ali koji govori protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti ni u ovome ni u budućem veku. (Mt. 12. 31, 32)

Godine 869 održan je tako zvani osmi vaseljski sabor u Carigradu. Taj sabor nisu priznale istočne crkve i tu je u stvari nastao prvi vidljivi razlaz s zapadnim crkvama. Na tom saboru - za razliku od dotadašnjeg shvatanja - „ukinut“ je duh. Dok je ranije bilo opšte shvatanje da čovek ima telo i dušu i duh, zapadne crkve su usvojile kao dogmu da je čovečji duh samo neki deo, nešto kao neka manifestacija duše. To je uslovilo da skoro dvesta godina posle toga, 1054 godine dođe ono čuveno „filioque“ („i Sina“), koje je rimska crkva ubacila u dotad jedinstveni Simvol vere. Na taj način se kod niza generacija i kod miliona ljudi na Zapadu stvara pogrešna predstava o Svetom trojstvu, a to za sobom povlači i pogrešnu predstavu o čoveku, jer je on „slika Božja“. Pošto zapadni narodi u novijim vekovima preuzimaju vodeću ulogu u nauci i društvu, ovo „ukidanje“ duha omogućava da Marks i mnogi drugi posebno u XIX veku „ukinu“ kod čoveka i dušu, tumačeći da je ona samo manifestacija čovekovih telesnih

procesa. Nastaje čist materijalizam kao shvatanje sveta, a koji se preko pogrešno tumačenih naučnih otkrića, dakle izopačene nauke i drugih političkih uticaja prenosi i nameće i Istoku.

Vurمبرant odlično uočava da Marks nije bio ateista, da je on vrlo dobro znao da postoji Bog, te da je vrlo svesno ustao da se bori protiv Boga i opredelio se za Satanu. I on i njemu slični forsirali su ateizam i nametali ga drugim ljudima, samo da bi njih otpadili od Boga i upotrebili ih za službu Satani.

Slično tome su postupali i oni ljudi koji su 869 godine i docnije donosili dogme o „ukidanju“ duha odnosno njegovom degradiranju, bilo kod čoveka bilo samog Svetog Duha. Oni su vrlo dobro znali značaj Svetoga Duha, te da i čovek ima besmrtni duh, ali je cilj bio da zavedu druge. Naravno, tako svesnih posvećenika u te satanističke tajne nema srazmerno mnogo, ali oni imaju izvanrednu snagu da za sobom povuku ogromne mase ljudi. Da bi to uspeali, oni su stavili pod svoju kontrolu ne samo religiju, nego i umetnost i nauku, gde njihovo dejstvo izgleda manje napadno, ali je zato daleko snažnije i perfidnije.

Kod onoga što se obično naziva satanizmom mogu se uočiti dve vrste, dva impulsa, dva različita pristupa i dejstva. Prvo jeste voljno izopačavanje, stvaranje nekog lažnog, pogrešnog, krivotvorenog sveta. Drugo jeste razumsko dolaženje do saznanja i tačnih predstava o razornim silama koje postoje u svetu (u prirodi i u ljudima) i sposobnost da se one upotrebe. Ono prvo bi se moglo nazvati đavolijadom, a ovo drugo satanizmom u užem smislu reči. Međutim, obe te snage su često vrlo povezane odnosno prvu vrstu neposredno prati druga.

Đavolijada ima nebrojeno mnogo i sve one teže da obmanjuju, zbunjuju i zavode ljude. Radi ilustracije navešćemo ovde samo neke primere. Pri tome treba imati u vidu, da najveće đavolijade nisu negiranje istine ili govorenje laži potpuno suprotnih istini, nego izopačavanje istine, ubacivanje u neku istinu ili ispravan stav odnosno u neku ispravnu društvenu organizaciju ili u ispravnu težnju ljudi nečega što će je izvitoperiti i time onemogućiti da se ona ostvari, te da se na mesto nje stvori nešto izobličeno i lažno. Radi boljeg uočavanja podelićemo ovakva delovanja na sledeće grupe:

1. ZAMENA PRAVIH REČI DRUGIMA. - To se čini da bi se smanjio značaj nekog čina ili da bi mu se dao drugi kvalitet. Na primer, „likvidirati čoveka“ umesto „ubiti“, „pozajmiti auto“ umesto „ukrasti“, „snaći se“ umesto „kršiti društvene norme“ itd. Tu bi se moglo pomenuti i „ukidanje cenzure“ knjiga i zavođenje „recenzije“ odnosno recenzure, što znači ponovne cenzure, dakle dvostruke cenzure.
2. LANSIRANJE APSURDNOSTI. - To se čini da bi se kod ljudi poremetio zdrav razum i logičko mišljenje. Za to su naročito podesne izvesne krilatice koje se lako pamte i postaju uzrečice. Tako je na primer između dva rata ubačena krilatica „sve je relativno“, a posle rata ona je zamenjena s „svaki ima svoju istinu“. Ogromna masa ljudi koja se njom služi nije svesna da je time nasela satanističkoj podvali koju navodi Vurمبرant „Ništa nije istina, sve je dozvoljeno“, a za koju se opredeljuju svesno samo satanisti viših redova posvećenja. Jer, ako je prva krilatica tačna, onda je i ona relativna, te prema tome postoji i nešto apsolutno, što znači da ona nije tačna. U drugoj se pojedinačne **predstave** o nekoj istini zamenjuju rečju „istina“ i time uopšte negira i samo postojanje istine, a koja o nekoj stvari može biti samo jedna jedina - bez obzira šta i kako je neko zamišlja. Ovde bi spadao i naš propis „subota je radni dan kojim se ne radi“, zatim donošenje bezbrojnih zakona koji su u suprotnosti jedan s drugim, a koji su sem toga često završavali nekim članom koji bi dopuštao „nekom“ da ih po svojoj ličnoj oceni ukine, prema tome pokaže da to i nije zakon. Takvih primera ima bezbrojno mnogo.
3. LAŽLJIVOST SVIH VRSTA.- Tu uz direktno iznete laži spada i prikrivanje istine koju bi neko drugi s obzirom na određene društvene odnose trebalo da zna. Takođe i delimično iznošenje istine ili i davanje naglaska na sporedan deo istine da bi se previdelo ono što je bitno. Time se naročito preko novina, knjiga, televizije i drugog utiče da ljudi jedne grupe o nekoj stvari steknu jedne predstave, a ljudi druge grupe druge predstave, te da se time zavade i stave jedni nasuprot drugima. Posebno prepreden način je, kada se jedna laž ili neispravan stav ili zaključak pomeša ili ubaci u veliki broj istinitih, dobrih i logičnih izlaganja, koja su vredna poštovanja. Na taj način se stekne poverenje kod ljudi i oni

prime kao ispravnu i onu laž do koje je nekome posebno stalo da se raširi. Ovde takođe spada i sistematsko pravljenje lažnih bilansa o poslovanju preduzeća, a takođe i ne gonjenje onih koji ih prave od strane onih koji su za to pozvani. Takođe i kvalifikovanje nekih zločina kao da su to samo obični prekršaji itd. itd.

4. POGREŠNA „NAUČNA“ OBJAŠNJENJA. - U tu vrstu spada na primer i to, da su patološka stanja i nastrojenosti nekih ljudi normalna, samo nešto drukčija nego kod drugih, te da oni te svoje „različitosti“ treba slobodno da čine i da u dugom pogledu mogu da budu veoma dobri i korisni članovi društva. Međutim, izopačeni stvaralac može da stvara samo izopačena dela, sem tu i tamo - i to pukim slučajem - nešto dobro. To naročito dolazi do izražaja kod umetnosti, a ni druga stvaralaštva nisu od toga pošteđena. Jer svaki stvaralac svome delu utiskuje pre svega svoj lik, pa tek onda još i nešto drugo. Na to nas upućuje i Prva knjiga Mojsijeva: „I stvori Bog čoveka po obličju svojem...“ (Mojsije I, 1.27). Prema tome, kad i Bog stvara po obličju svojem, utoliko pre to čini i čovek. Takvim izopačenim „naučnim“ objašnjenjima pridružuju se i visoko obrazovani satanistički nastrojeni kulturni poslenici i kritičari, koji neka nakazna i ružna „umetnička“ dela proglašavaju da su vredna i lepa i - s obzirom na svoj ugled i materijalna sredstva koja su uzurpirali odnosno prisvojili od društva - proglašavaju da su svi drugi koji tako ne misle i ne osećaju glupi i nekulturni. To je vrlo moćno sredstvo da se ljudima pomuti zdrav razum i rasuđivanje, jer - ako čovek izgubi osećaj za to šta je lepo a šta ružno, onda vrlo lako gubi osećaj i za to šta je dobro a šta loše.
5. TIRANISANJE DRUGIH U IME SLOBODE. - Po svim moralnim shvatanjima sloboda pojedinca može se priznati i prihvatiti samo u slučaju da on svojim postupcima ne povređuje i ne ugrožava druge. Stvarno slobodan, pravi čovek nikad neće svojim delima ni povrediti druge. Napad na tuđu slobodu vrše samo neslobodni ljudi, ljudi koji u stvari deluju pod impulsima svojih nagona - bilo telesnih bilo društveno uslovljenih. Međutim, neki likovni umetnici, pisci, izdavači knjiga i časopisa, pozorišni i filmski reditelji, upravnici izložbenih i koncertnih dvorana i drugi pod „slobodom stvaranja“ podrazumevaju samo svoju ličnu slobodu i

samovolju i slobodu još dva-tri saradnika s kojima su se sporazumeli o nekom umetničkom delu ili izvođenju. Ne misle ili ne vode računa o tome, da ta njihova „sloboda stvaranja“ obuhvata neslobodu i tiranisanje svih ostalih - počev od glumaca, izvođača i tehničkog osoblja, pa sve do publike kojoj suvereno nameću svoj lični ukus i shvatanja i koja **slobodno** može da ne dođe i ne uživa u njihovim umetničkim delima - iako od nje putem poreza uzimaju pare za svoja stvaranja i život. Sem toga i u ime **svoje** „slobode stvaranja“ smatraju da imaju prava i da obmanu one koje su privukli da dođu i to na taj način, što će potpuno da izmene smisao neke **tuđe** drame ili spisa, a da to nisu unapred objavili i naglasili, nego se zaklanjaju iza imena tako nekog poznatog pisca, uvodeći u **njegovo** delo česti i **svoje** skaradne reči i gestove, koje publika mora da sluša i gleda, a glumci da izvode iako se to kosi s njihovim moralnim shvatanjima. Ako se neko slučajno pobuni protiv toga, oni ga odmah proglašavaju nekulturnim i teroristom. To bi bilo isto kao kad bi se u ime načela „slobode trgovine“ tražila slobodna prodaja droga i eksploziva, a što je manje razorno od ovakvih umetničkih stvaranja. Jer: „Ne bojte se onih koji ubijaju telo, a duše ne mogu ubiti; nego se bojte onoga koji može i dušu i telo pogubiti u gejeni.“ (Mt. 10.28), a preko umetnosti se deluje na dušu.

6. FANATIZMI SVIH VRSTA. - Tu spadaju fanatizmi religiozni, nacionalni, politički i drugi, pri čemu se najplemenitije težnje i impulsi izopačuju u svoju suprotnost. U ovo se mogu uvrstiti i sve vrste netolerancije i nasilnog nametanja svojih shvatanja, stavova i ukusa drugim ljudima, pa makar to bila i na oko neka sitna stvar - recimo - da muž natera ženu da obuče žutu haljinu, a ona želi plavu.
7. PROPOVEDANJE ANTIMORALA. U ovome je obuhvaćeno i omalovažavanje, relativizovanje i rušenje moralnih načela koja su davali velikani raznih religija i drugi, pri čemu se jedne nemoralne radnje pravdaju drugim. Svakako da jedne nemoralne radnje i društvena izopačenja podstiču i navode, a često i nateraju ljude da nešto neispravno čine. No, to nikako ne znači da takve stvari treba proglasiti ispravnim, nego treba da se ukaže i na onu društvenu izopačenost iz koje je neka druga nemoralna radnja proistekla, kako bi se pokušalo da se i prva izopačenost izleći.

To su samo neki primeri đavolijada, a koji mogu da podstaknu čoveka da uočava i druge.

Što se tiče samog satanizma u užem smislu reči i razaračkih sila kojima se satanisti služe, treba imati u vidu da visoko posvećeni satanisti dolaze do tačnog, istinitog znanja o tim silama. Tu se ne radi o izopačavanjima nečeg postojećeg i istinitog, već o njegovim razumskim zloupotrebljavanjima, kao i aktiviranjima razaračkih snaga koje su inače pritajene. Razume se, da ogromna većina ljudi koja se tim razaračkim silama služi odnosno podleže iskušenju da ih zloupotrebljava nisu u pravom smislu satanisti, nego su zavedeni i stavljeni u njihovu službu, a da toga nisu svesni. Radi lakšeg uočavanja, te razaračke sile ćemo podeliti u sledeće grupe, iako su one uglavnom isprepletene i pokreću jedna drugu:

1. SILE KOJE SE NALAZE U ČOVEKU KAO POJEDINCU. -To su razni nagoni vezani za njegovu telesnu prirodu, a takođe i iskušenja vezana za dušu. Ako se čovek njima povodi, onda zapada u one grehe, koji su pobrojani u svakom našem kalendaru: gordost, srebroljublje, razvrat, zavist, neumerenost, gnev, očajanje u lenosti. Mi bismo ovde radi jasnoće dodali i moderne termine: nesavesnost, neodgovornost i komotnost - iako su oni već uključeni u ovih sedam glavnih grehova.
2. SILE KOJE SE NALAZE U DRUŠTVU, U SKUPINAMA LJUDI. -Ovde treba imati na umu da je jednog izdvojenog čoveka mnogo teže zvesti nego ako se nalazi u nekoj skupini. Kada je on sam, on je teže podložan sugestiji drugoga, jer je budniji. To vrlo dobro znaju i obilno svesno iskorišćavaju oni pravi satanisti, a veliki broj ljudi koji deluju u javnosti ima više instiktivan osećaj za to, te nesvesno služe satanizmu. Sem toga, čovek je i inače veoma podložan da prihvata i društvene normative i ponašanja većine - bilo određene zakone koje izdaje neka vlast, bilo stare ili i nove običaje kojih se drugi pridržavaju - naročito ako gode njegovim nagonima o odgovaraju njegovim predstavama. Zbog toga satanisti nastoje da se dočepaju državne vlasti i da preko nje nameću školske programe i udžbenike, pomoću kojih će se još deci nametnuti pogrešne predstave, od kojih se ona i kad

odrastu teško mogu osloboditi. Tu spadaju isto tako nakazni - uglavnom svi - „crtaci“ i razni filmovi, ružne igračke koje se često i prema njima prave, pornografski časopisi, „rok“ i tome slična muzika itd. Ovde spada i perfidna zloupotreba opravdanih težnji izvesnih društvenih slojeva za poboljšanjem njihovog položaja i za većom pravednošću, te njihovo usmeravanje u smislu razaranja, izopačavanja i još većeg podjarmljivanja. Na primer, težnja žena da se oslobode podređenog položaja upotrebljena je za razaranje porodice i da se vaspitanje dece potpuno preda u ruke državnih vlasti, koje će decu „štancovati“ i programirati - kod svake države po želji njenih gospodara. Socijalne težnje siromaha i razorne snage koje su iz toga izvučene ovde ne moramo ni da pominjemo. Takođe ni rasističke doktrine gde se ljudima s osećanjem niže vrednosti - koji to u stvari i jesu - tuca u glavu da oni po svojem poreklu, dakle ne kao ličnosti, vrede više od drugih, te im se time daje moralno opravdanje za zločine koje treba da izvrše za račun i u službi satanista. - Ovde bi spadalo i elitističko shvatanje, po kojem pojedinci i pojedine grupe ljudi koji se nalaze na nekim višim stepenima u društvu smatraju da ljudi s nižeg stepena treba njima da služe. To je suprotno primeru koji je dao Isus Hristos s pranjem nogu učenicima (Jn. 13. 1-11) ili njegovoj pouci „...najveći među vama neka bude kao najmlađi, i starešina kao poslužitelj.“ (Lk. 22.26). Prema tome, to je satanistički. - Ovde treba da se pomene još i to, da osećanja koja se jave u nekoj skupini ljudi narastaju do znatno većeg stepena, nego što bi to bio čist zbir takvih duševnih raspoloženja. Tako se na primer i omanja opasnost, kod koje bi pojedinac osetio trenutni strah i zatim ispravno reagovao kako bi je izbegao, u skupini pretvara u paniku, u kojoj onda strada veliki broj ljudi, jer njom bivaju obuzeti i oni koji su inače hrabri i prisebni. Strah je i inače osećanje kojim se satanisti hrane i izobilno ga koriste. Najtipičniji je onaj kojim se služe teroristi, pri čemu se napadom na dva-tri pojedinca izaziva strah kod čitave skupine kojoj ovi pripadaju (verske, rasne, staleške, političke i druge). Sem straha, tu spadaju i sve druge vrste uzbuđenosti, oduševljenja, borbenosti i samopožrtvovanja, ali takođe i apatije, ravnodušnosti, osećanja nemoći, dremeža i uspavanosti. Veliki je spisak skupinskih raspoloženja, koja

satanisti umeju vešto da izazivaju i još veštije da iskorišćavaju.

3. SILE KOJE SE NALAZE U PRIRODI. -Čovek treba da proučava prirodu i sile koje vladaju u njoj i treba da se koristi prirodom radi svoje opstanka na Zemlji i radi zadovoljavanja svoji telesnih, duševnih i duhovnih potreba i razvoja - ali ne preko toga. Jer, ako to pređe izvesne granice, ako čovek počinje nezajažljivo da troši ono što mu priroda pruža, onda se tu razvijaju satanističke sile koje se danas opisuju kao razni ekološki problemi, koji će najzad dovesti do potpunog uništenja Zemlje. Satanističke sile te ekološke probleme prebacuju na rešavanje naučnicima, tehničarima i političarima, tako da se oni po mogućstvu nikad i ne reše. Jer, ekološki problemi jesu u stvari **moralni problemi**. Njihov uzrok je srebroljublje, zavist i neumerenost - koje smo već naveli kao smrtne grehove. Sem tog nesvesnog, nagonskog delovanja miliona i miliona ljudi, ljudi i svesno proizvode razna razarajuća sredstva - nuklearna, hemijska, biološka i druga. Satanisti onda takva sredstva vrlo rado i čim im se ukaže prilika upotrebljavaju radi zadovoljavanja svojih žudnji za razaranjem, jer u tome osećaju vrhunac naslade. Dok je kod većine zločinaca ubistvo, laž, krađa i drugo samo sredstvo za postizanje nekog svog egoističkog cilja, za prave sataniste oni su sami za sebe cilj. To treba dobro imati na umu, da ima naoko vrlo „ne egoističkih“ ljudi, koji zločine nikad neće počinuti radi toga da bi za sebe naknadno od njih izvukli neku posebnu korist - mada je neki put i to uključeno. Ima takvih ljudi, koji ubijaju samo radi ubijanja, lažu samo radi laganja, krađu samo radi kradljivosti itd. Ako nije povoljno vreme za ubijanje ljudi, oni će gledati da ubijaju bar više životinje i da pri tome osećaju zadovoljstvo. Pod ovim se ne misli na ubijanje jedne prepelice ili zeca posle tri sata šetnje kroz šumu. Ovde takođe treba pomenuti i razne biološke eksperimente i zahvate, kojima se izopačuju životi čitavih životinjskih vrsta i koji će dovesti do uništenja posebno onih vrsta, koje služe za čovekovu ishranu.
4. SILE KOJE DELUJU U NATČULNOM ILI POTČULNOM SVETU. - Kao što liturgija kojoj prisustvuju samo dva ili tri kaluđera u nekom zabačenom manastiru ima dejstvo za spas čitavog čovečanstva, jer se pri tom prizivaju i spuštaju na Zemlju dobre božanske snage, isto tako i satanistički kultovi i

ceremonije privlače na Zemlju duhove zla i to nije nimalo za potcenjivanje. Međutim, daleko su raširenije raznovrsne satanističke kultne ceremonije, od kojih neke pominje Vundbrant, a za koje većina ljudi i ne sluti šta u stvari znače. Sem defilovanja pred balsamovanog tela nekog sataniste i tome slično, mi bismo ovde naveli i uvođenje i praznovanje nekih novostvorenih „praznika“, kojima je cilj da parališe dejstvo hrišćanskih praznika. Hristovo rođenje se zamenjuje Novom godinom, vaskrsenje Praznikom rada - „1 majem“, Vidovdan i Ivanjdan Ustankom u Srbiji - „7 julom“ (kad je Srbin ubio Srbina, a ne okupatora), a Miholjdan i Sabor Arhandela Mihajla Danom republike - „29 novembrom“. Takođe se i srpska slava zamenjuje rođendanima, kojima se veliča čovek kao pojedinac, te se na taj način vrlo perfidno podstiče sebičnost. Uzgred napominjemo, da je noć između 30 aprila i 1 maja tako zvana Valpurgiska noć, noć veštica koju opisuje i Gete u „Faustu“. - Ove vrste sila se upotrebljavaju i pri svemogućim vraćanjima, mađijama i hipnotisanjima. To sve spada u crnu magiju i čovek koji se time bavi teško da može ikad biti spasen. To predstavlja odlučnu borbu protiv Duha Svetoga, jer se takvim radnjama ide za tim, da se potisne Ja drugog čoveka, te da mu se na taj način nametne sopstvena volja onda kad on toga nije svestan. Kad je čovek svestan toga da se pod ovakvim ili onakvim pritiskom ili prinudom pokorava volji drugoga, onda njegovo ja nije potisnuto i to nije crna magija, mada je i to u svakom slučaju neispravno i nemoralno. **Crna magija je** kad se kod druge ljude deluje okultnim, dakle skrivenim silama koje ti ljudi ne mogu da zapažaju, te toga nisu svesni. Tobožnja pravdanja da se takvim načinima nekome nešto pomaže predstavljaju mahom svesnu laž, a u ređim slučajevima nesvesnu zabludlost, koja se javlja kod ljudi koji su na bilo koji način izopačeni. Sa ispravnog hrišćanskog stajališta je sasvim nedopustivo na primer i to, da lekar hipnotiše porođilju da ne bi osetila bolove - uprkos njegovim pričama o „humanosti“, jer je potiskivanje svesti drugog čoveka uz nametanje svoje volje i sugestije isključivo crnomagijska radnja, pa čak ako pacijent na to i pristane. U ovo naravno ne spada obična narkoza, gde je ja potisnuto ali se pri tome ne nameće volja drugoga. - Od ovih čisto crnomagijskih radnji treba da se razlikuju razne

vrste „čarobnjaštva“ - proricanja, vidovitosti, telepatije, teleplastike, telekineze i drugog, koje ne moraju da budu satanističke, ali se lako mogu da zloupotrebe. Ovde dolazimo u jednu vrlo opasnu oblast, jer se čak i dar isceljenja, skidanje čini i tome slično, vrlo lako može zloupotrebiti i iskoristiti za satanističke svrhe odnosno za duhovno podjarmljivanje ljudi. „Jer će se javiti lazne mesije i lažni proroci, te će činiti velike znake i čuda, da zavedu - ako je to moguće - i izabrane.“ (Mt. 24.24). S ovim treba da se poveže i ranije upozorenje: „Čuvajte se lažnih proroka, koji vam dolaze u ovčijem ruhu, a iznutra su grabljivi vuci. Po plodovima njihovim poznaćete ih.“ (Mt. 7/15-16). Svakako da ima sasvim ispravnih i svetih ljudi koji znaju da vladaju ovim silama: „Bolesne lečite, mrtve dižite, gubave čistite, demone izgonite; za badava dobiste, za badava dajte.“ (Mt. 10.8). Međutim, čovek treba da posmatra budno i najveće pojedinosti u ponašanju takvih ljudi i da svojim zdravim razumom uočava i pravi razliku - i ne samo po ovom kriterijumu - između pravih dobročinitelja čovečanstva i „vukova grabljivih“: „...budite dakle mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi.“ (Mt. 10.16).

Na kraju bismo napomenuli, da su ovde dati samo neki vidovi satanizma, a da ih ima bezbroj. Što se same tehnike tiče, satanisti nju već i kod nas štampaju i objavljuju i to kako kao uputstva za svoje pristalice, tako i za ljude koji nisu svesni toga da su takve radnje nedozvoljene, te na takav način lako bivaju zavedeni. Njih vrlo rado izmešaju sa sasvim ozbiljnim i ispravnim tekstovima. To je onaj ranije - uz odeljak o lažljivosti - pomenut prepredeni način, koji se danas obilno primenjuje, tako da se i u ozbiljnim časopisima i izdanjima vrednih knjiga iznose i stvari koje su sasvim satanistički inspirisane. Ali - sloboda štampe je zagantovana!

Beograd, avgusta 1990. godine.

Vojislav Đ. Janković